

Homse, fag, transe og lesbe er skjellsord som har en ting til felles, å trakassere mennesker med forskjellig seksualitet eller kjønnsidentitet.

Mitt navn er Kristian, og jeg er homo. For meg så var det jævlig å komme ut. Det var jævlig å være meg selv.

Helt siden ungdomsskolen har jeg blitt kalt homse og «fag» flere ganger i uken. Jeg fikk høre gang på gang at det ikke var normalt eller greit å være homofil,

men jeg er ikke alene.

Syv prosent av Norges befolkning er skeive, og enda flere er usikre på sin egen seksualitet. Over halvparten av skeive ungdommer forteller også at de ikke er tilfreds med sin psykiske helse, trolig begrunnet med behandlingen mange LHBT personer får, og frykten det skaper.

Ifølge en rapport fra Institutt for samfunnsforskning forteller 23 prosent av skeive at de det siste året har blitt utsatt for hatefulle ytringer. Men dette er en statistikk som er basert på folk som tør å fortelle at de har blitt trakassert, så den faktiske prosenten kan være mye høyere.

Vi blir lært fra ung alder at alle mennesker er forskjellige, og at vi ikke skal dømme medmennesker. Men i virkeligheten når mennesker er forskjellig, er det plutselig et stort problem.

Men folk som meg skal ikke måtte bli trakassert for hvem de er, for det er ikke galt for gutter som meg å være feminin. Det er ikke galt at små jenter nekter å gå med kjole, og det er ikke galt å elske en av samme kjønn.

LHBT-mennesker burde få være seg selv, uavhengig av utseende, personlighet og hvem de har lyst til å kysse.

Jeg har alltid

følt meg annerledes, men jeg ble ikke lært tidlig nok at jeg

kunne elske den jeg ville. I seksualundervisningen fikk jeg vite hvordan

jeg som gutt kunne lage barn med en kvinne, men ikke én gang fikk jeg

vite at mennesker kan like andre kjønn enn det motsatte.

Jeg ble fortalt at jeg skulle gifte meg og få en familie, kone og en god jobb, men jeg fikk ikke vite at dersom jeg ikke ville ha en kone, så fantes andre alternativer.

Det var bare mann og kvinne.

Skolen feilet i å fortelle meg at det var normalt å like samme kjønn.

Skolen feilet i å fortelle meg at jeg ikke hadde noe å være redd for, og

skolen har feilet meg i å betrygge meg at jeg ikke var alene og at det fantes andre som følte det samme.

I 10. klasse tok jeg saken i egne hender. Ungdomsskolen min hadde aldri feiret Pride før. Derfor bestemte jeg meg for å male et digert prideflagg ved hovedinngangen til skolen.

Jeg besøker ennå denne skolen og blir fortalt gang på gang at folk som entrer skolen for første gang, føler seg trygge og akseptert.

Det er sånne ting vi må gjøre for andre.

Vi må passe på at alle føler seg trygge og akseptert.

Men det var jeg som måtte gjøre dette. Ideen var min, men det skulle ikke vært meg.

Det skulle ikke være meg som skulle endre skolen, det skulle ikke vært meg som malte flagget.

Det var skolen sin jobb, men jeg måtte bære det på mine skuldre. Jeg malte flagget fordi det er en menneskerett å elske hvem man vil, og det er et budskap alle burde ta imot. Fordi at det er ikke unormalt, heller ikke ulovlig.

Å elske hvem man vil, er en rett alle har. Skolen er en

viktig del av oppveksten, og da må de virkelig ta seg

sammen. Skolen må bli flinkere til å sørge for at mennesker som meg

har det bra på skolen.

Skolen må bli flinkere til å vise alle at å være skeiv er like normalt som å være heterofil, og skolen må bli flinkere til å lære folk som meg at det å bli hetset for min seksualitet ikke er akseptabelt.

Til deg som sliter med tanker om seksualitet, ikke vær redd. Det finnes folk som vi ta deg imot for den du er. Da jeg kom ut på videregående, var jeg heldig. Jeg fikk meg gode venner som så på meg som den jeg er.

Slike venner kommer du også til å møte, kanskje det er de vennene du allerede har, kanskje er de venner du møter på din neste skole, eller kanskje du må flytte vekk for å møte disse vennene.

Men de finnes – det lover jeg deg.

Å komme ut skal ikke være vanskelig – det skal være enkelt, fordi det er ingen skam i å være seg selv.

Kristian Lutro, Bergen Private Gymnas